Dosarul nr.2-13334/24
2-24112486-12-2-07102024

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

30 martie 2026 mun.Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Centru
Instanța de judecată compusă din:
Președintele ședinței, judecător Andrei Ojoga
Grefier Lusine Sarchisean

examinând în ședință publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de SRL Star Kebab împotriva lui Artiom Ivancioglo cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale,

c o n s t a t ă:

La 04 octombrie 2025, SRL Star Kebab a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Artiom Ivancioglo, solicitând apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale.

Potrivit fișei de repartizare din 07 octombrie 2024, cererea a fost repartizată prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor judecătorului Irina Țonov.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 09 octombrie 2024, cererea de chemare în judecată a fost acceptată spre examinare.

La 08 septembrie 2025, reprezentantul SRL Star Kebab a depus cerere de micșorare a cuantumului pretențiilor, solicitând obligarea pârâtului la prezentarea unor scuze publice adresate companiei reclamante, prin intermediul canalului ***** de pe platforma Tik Tok, cu obligativitatea păstrării (salvării) acestora pe cont.

Potrivit fișei de repartizare din 25 septembrie 2025, cauza a fost repartizată prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor judecătorului Andrei Ojoga.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 martie 2026, s-a respins ca neîntemeiată cererea părții pârâte privind scoaterea de pe rol a cererii de chemare în judecată depuse de SRL Star Kebab împotriva lui Ivancioglo Artiom, în condițiile în care din materialele dosarului rezultă că partea reclamantă a expediat cererea prealabilă la ultima adresă cunoscută a pârâtului din mun.Chișinău, și anume *****, *****, iar înscrisurile poștale depuse confirmă parcursul trimiterii recomandate. Mai mult, din informația Track and Trace generată de ÎS Poșta Moldovei se atestă că scrisoarea recomandată nr.***** a ajuns la oficiul poștal de livrare la 06 septembrie 2024, destinatarul a fost avizat, iar trimiterea a fost returnată expeditorului la 10 septembrie 2024 cu mențiunea „nereclamat”. În aceste condiții, instanța reține că reclamantul a făcut dovada expedierii cererii prealabile, iar nepreluarea corespondenței de către destinatar nu poate fi opusă reclamantului ca o nerespectare a procedurii prealabile. În ceea ce privește argumentul părții pârâte referitor la competența teritorială, instanța reține că acesta nu constituie temei de scoatere de pe rol în sensul art.267 lit.a) CPC. Codul de procedură civilă distinge între restituirea cererii pentru necompetență la etapa verificării inițiale a cererii și strămutarea cauzei după acceptarea ei pe rol, iar art.39 alin.(1) CPC permite intentarea acțiunii la ultimul domiciliu din Republica Moldova atunci când domiciliul pârâtului nu este cunoscut. De

altfel, dacă cererea a fost primită și se constată o problemă de competență, remediul procesual este strămutarea cauzei la instanța competentă, nu scoaterea cererii de pe rol. Susținerea privind tardivitatea acțiunii nu poate fundamenta soluția procesuală solicitată de pârât în temeiul art.267 lit.a) CPC. Or, art.186[1] CPC instituie un regim procedural distinct al excepției de tardivitate, care se examinează în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare, iar dacă excepția se admite, instanța respinge acțiunea ca tardivă prin încheiere motivată; dacă excepția se respinge, examinarea cauzei continuă. Prin urmare, chiar și sub aspect conceptual, tardivitatea nu atrage scoaterea cererii de pe rol, în condițiile în care partea interesată nu a solicitat expres respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind tardivă.

Argumentele participanților la proces

Argumentele părții reclamante

SRL Star Kebab este o companie fondată în anul 2011 ce prestează servicii de alimentație publică în mun.Chișinău și în afara orașului, deține o vastă rețea de localuri ce comercializează produse alimentare.

Recent a depistat faptul că Star Kebab este supusă unor atacuri verbale neadecvate cu injurii, prin intermediul aplicației Tik Tok, de către o persoană dubioasă cu numele de profil *****, eventual acesta fiind sub influența substanțelor psihotrope, cu folosirea unui limbaj obscen și necenzurat, adică exprimări intenționate verbale ce nu corespund normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică.

Prin intermediul bazei de date cu clienți a Star Kebab, această persoană a fost identificată, fiind cetățeanul Ivancioglo Artiom ce domiciliază în *****, ***** *****.

Încă din timp și în mod premeditat, la data de 13 august 2024, Ivancioglo Artiom din motive de prejudecată, anunța-se în canalul său de telegram despre faptul că va înregistra video-uri cu scop de „*****” a starkebab-lui.

Ulterior, potrivit postărilor difuzate în tik tok de către Ivancioglo Artiom pe canalul *****, acesta într-o manieră absolut obraznică și cinică, folosind un limbaj vulgar despre produsele comercializate de compania Star Kebab, a răspândit unui auditoriu ce depășește deja cifra de cinci sute de mii de vizualizări, injurii, ce lezează grav reputația profesională a companiei.

În special, Ivancioglo Artiom utilizează în postările sale cu privire la produsele de marcă a Star Kebab, o exprimare ce nu corespunde normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică, precum că:

- „*****;
- „********** *****, *****”;
- „*****”;

*****
*****
*****
*****
*****
*****
*****

- „*****”;

*****

Consideră că aceste relatări indicate mai sus reprezintă niște injurii, deoarece gusturile produselor alimentare a Star Kebab sunt comparate cu niște gusturi incompatibile cu sfera alimentației publice, fiind folosit un limbaj ce nu corespunde normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică.

Prin cererea prealabilă expediată pârâtului a solicitat exprimarea scuzelor, înștiințare care nu a fost reclamată de la poștă de către pârât, fiind returnată expeditorului la data de 10 septembrie 2024.

Totodată, menționează că potrivit pct.13 din Hotărârea nr.7 din 24 decembrie 2012 a Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova, cu privire la practica aplicării de către instanțele de judecată a unor prevederi ale Legii cu privire la libertatea de exprimare, condițiile în care poate fi angajată răspunderea juridică pentru injurie sînt prevăzute de alin.(6) al art.7 din Legea cu privire la libertatea de exprimare. Termenul injurie este definit ca o exprimare verbală, scrisă sau nonverbală care ofensează intenționat persoana și care contravine normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică (art.2 din lege).

Injuria nu poate fi „reparată" prin dezmințire, rectificare sau replică, deoarece acest lucru fie ar fi imoral (în cadrul replicii), fie este absurd (în cazul dezmințirii). De aceea singura formă nepecuniară de restabilire a dreptului lezat este exprimarea scuzelor. Cazurile prevăzute la art.7 alin.(7) și art.33 alin.(2) din lege sînt unicele cazuri cînd scuzele pot fi cerute în baza unei norme juridice, or, în celelalte cazuri de defăimare - prin informații false sau opinii excesive - din punct de vedere juridic scuzele nu pot fi cerute și acordate. Ele mai pot fi făcute benevol, dar acest fapt ține de dimensiunea morală a persoanei.

Având în vedere că relatările lui Ivancioglo Artiom lansate în aplicația Tik Tok prin Intermediul canalului ***** lezează grav reputația profesională a companiei Star Kebab, reprezintă niște injurii împotriva companiei, adică o exprimare intenționată verbală ce nu corespunde normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică, în temeiul art.7 din Legea cu privire la libertatea de exprimare.

Partea reclamantă solicită obligarea pârâtului să-și exprime scuze companiei SRL Star Kebab prin intermediul canalului ***** din tiktok și obligarea pârâtului să șteargă înregistrările video din Tik Tok ce se referă la defăimarea companiei SRL Star Kebab.

La 08 septembrie 2025, reprezentantul SRL Star Kebab a depus cerere de micșorare a cuantumului pretențiilor.

În motivarea cererii s-a indicat că, reclamantul SRL Star Kebab a formulat o cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului Ivancioglo Artiom, solicitând: obligarea pârâtului la exprimarea scuzelor publice adresate companiei reclamante și eliminarea înregistrărilor video publicate pe platforma Tik Tok, conținând afirmații defăimătoare.

Ulterior, pârâtul a procedat la ștergerea înregistrărilor video incriminate. Prin urmare, reclamantul își restrânge pretențiile, menținând doar cererea privind exprimarea scuzelor publice, măsură indispensabilă pentru restabilirea reputației companiei, afectată prin faptele pârâtului.

Cu privire la obiecțiile formulate de pârât în referință. Necesitatea exprimării scuzelor publice. Deși pârâtul a eliminat materialele video, efectele defăimării persistă. Reputația profesională a companiei reclamante a fost afectată prin difuzarea de informații denigratoare în spațiul public.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Axel Springer AG c. Germania, cauza Petrina c. România), libertatea de exprimare nu acoperă defăimarea și răspândirea de afirmații nefondate, iar persoanele prejudiciate au dreptul la măsuri reparatorii efective, inclusiv la scuze publice.

Prin urmare, solicitarea reclamantului este proporțională, justificată și necesară pentru restabilirea imaginii companiei.

Totodată, reiterează că potrivit pct.13 din Hotărârea nr.7 din 24 decembrie 2012 a Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova, cu privire la practica aplicării de către instanțele de judecată a unor prevederi ale Legii cu privire la libertatea de exprimare, condițiile în care poate fi angajată răspunderea juridică pentru injurie sînt prevăzute de alin.(6) al art.7 din Legea cu privire la libertatea de exprimare. Termenul injurie este definit ca o exprimare verbală, scrisă sau nonverbală care ofensează intenționat persoana și care contravine normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică (art.2 din lege). Injuria nu poate fi „reparată" prin dezmințire, rectificare sau replică, deoarece acest lucru fie ar fi imoral (în cadrul replicii), fie este absurd (în cazul dezmințirii). De aceea singura formă nepecuniară de restabilire a dreptului lezat este exprimarea scuzelor. Cazurile prevăzute la art.7 alin.(7) și art.33 alin.(2) din lege sînt unicele cazuri cînd scuzele pot fi cerute în baza unei norme juridice, or, în celelalte cazuri de defăimare - prin informații false sau opinii excesive - din punct de vedere juridic scuzele nu pot fi cerute și acordate. Ele mai pot fi făcute benevol, dar acest fapt ține de dimensiunea morală a persoanei.

Partea reclamantă solicită obligarea pârâtului, Ivancioglo Artiom, la prezentarea unor scuze publice adresate companiei SRL Star Kebab, prin intermediul canalului ***** de pe platforma Tik Tok, cu obligativitatea păstrării (salvării) acestora pe cont.

Argumentele părții pârâte

La 24 martie 2025, reprezentanta părții pârâte a depus referință. În motivarea acesteia a indicat că, cererea înaintată nu o recunoaște, consideră că aceasta este neîntemeiată.

Conform Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova cu privire la practica aplicării de către instanțele de judecată a unor prevederi ale Legii cu privire la libertatea de exprimare nr.7 din 24 decembrie 2012 - p.32. La examinarea cauzelor civile intentate conform art.7 alin.(1), art.10 alin.(1) din Legea cu privire la libertatea de exprimare, instanțele judecătorești urmează să verifice: dacă informațiile ce constituie obiect al dezmințirii au fost răspândite, dacă ele cu adevărat ponegresc onoarea, demnitatea și reputația profesională, viața privată și de familie, dacă au fost răspândite de către pârât și dacă nu corespund realității.

Pârâtul trebuie să dovedească următoarele: a) informația nu este defăimătoare și/sau nu îl vizează pe reclamant; b) informația constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; c) la momentul răspândirii informației, deși a luat toate măsurile de diligență, nu putea ști că prin acțiunile sale contribuie la răspândirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient; d) informația răspândită este de interes public.

Menționează că potrivit Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova cu privire la practica aplicării de către instanțele de judecată a unor prevederi ale Legii cu privire la libertatea de exprimare nr.7 din 24 decembrie 2012 - p.38. cerințele privind dezmințirea informației și despăgubirea pentru dauna morală urmează să fie respinse dacă instanța judecătorească a constatat că informațiile corespund realității și/sau nu sunt defăimătoare.

Restabilirea persoanei în drepturi se va face doar dacă s-a constatat că informația este falsă. Caracterul defăimător al informației nu se prezumă. Acest fapt trebuie dovedit de reclamant conform prevederilor art.24 alin.(1) lit.b) din lege. De regulă, defăimătoare sînt considerate acele informații care relatează despre încălcarea legilor și a normelor de conviețuire (normele morale), și astfel fac ca persoana să fie condamnată moral de opinia publică sau de unii indivizi în particular. Legislatorul nu concretizează care sînt informațiile defăimătoare. La determinarea caracterului defăimător al informației, instanțele vor ține cont că, unele informații pot fi calificate

atât ca defăimătoare, cât și lipsite de acest caracter, în funcție de modul de percepere, de aprecierea subiectivă, de situația concretă, de context, de persoanele în rândul cărora este răspândită informația.

Defăimarea este un fenomen relativ, stabilirea acesteia necesită o examinare minuțioasă, analiza riguroasă a argumentelor părților. În cazul existenței unor dubii rezonabile cu privire la caracterul defăimător al informației, situația se va interpreta împotriva restricționării libertății de exprimare conform art.25 alin.(6) din lege.

Prin urmare, reclamantul nu a probat faptul că informația este în esență falsă, or toată informația despre produsele procurate este de interes public deoarece publicul la procurarea produselor companiei reclamante au dreptul să fie informația despre calitatea și cantitatea acestora. La fel, informația pârâtului prezintă opinia lui despre produsele procurate și orice persoană are dreptul la opinia sa și la libertatea de exprimare în ordinea Legii cu privire la libertatea de exprimare nr.7 din 24 decembrie 2012.

Prin urmare, la acțiunea înaintată reclamantul nu a anexat probele admisibile conform procedurii stabilite, nu a prezentat instanței Act de constatare efectuat de către executor judecătoresc care ar stabili perioada postării, existența înregistrărilor video la momentul constatării circumstanțelor, în care *accaut* sau pe care platforma de socializare a avut loc postare, or pot fi acceptate numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului, iar circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Legea cu privire la libertatea de exprimare prevede noțiune principală „judecată de valoare” - opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea față de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit.

În acest context, pârâtul a subliniat că aceasta este părerea lui personală, iar părerea lui personală cu privire la gustul preparatelor/produselor prezentate rămâne personală. În același timp, pârâtul a motivat de ce crede că are părerea aceasta și din care motive a făcut concluzii date. Într-o chestiune precum gustul mâncării, opinia personală prevalează și alegerea celor care ascultă este să facă propriile concluzii. O judecată de valoare personală cu privire la gustul alimentelor nu poate fi respinsă. În cele din urmă, pârâtul are o experiența în foodbloging și prepararea/pregătirea multe feluri de mâncare și aceasta nu a fost doar o opinie, ci o opinie bazată pe fapte specifice din experiența acestuia, or produsele au fost pregătite necalitativ, greutatea produselor nu corespundea cu cea afirmată de producător etc. Atenționează, că pârâtul este consumator și ca consumator are dreptul de a fi indignat dacă gustul, greutatea și calitatea produsului, în opinia sa, nu corespund cu ceea ce ar trebui să fie.

În contextul celor expuse, solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Argumentele participanților expuse în ședința de judecată

În ședința de judecată, reprezentantul părții reclamante a indicat că susține pe deplin cererea de chemare în judecată cu concretizările ulterioare, solicitând admiterea integrală a acesteia ca fiind una întemeiată.

În ședința de examinare a cauzei în fond, reprezentanta părții pârâte a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată

Audiind expunerile celor prezenți în ședința de judecată, examinând materialele cauzei în raport cu circumstanțele stabilite și normele aplicabile speței, instanța de judecată reține următoarele considerente.

Conform art.117 alin.(1) Cod de procedură civilă, *probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei*.

Potrivit art.118 alin.(1) Cod de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel*.

Conform art.121 Cod de procedură civilă, *instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului*.

Iar în conformitate cu prevederile art.130 alin.(1) Cod de procedură civilă, *instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege*.

În conformitate cu prevederile art.239 Cod de procedură civilă, *hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată*.

Potrivit art.240 alin.(1) și (3) Cod de procedură civilă, *la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii. Instanţa judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant*.

La caz, instanța constată că, în forma inițială a acțiunii, SRL Star Kebab a solicitat obligarea pârâtului Artiom Ivancioglo atât la exprimarea scuzelor, cât și la ștergerea înregistrărilor video publicate pe platforma Tik Tok referitoare la compania reclamantă. Ulterior, la 08 septembrie 2025, reclamanta și-a micșorat pretențiile, motivând că pârâtul a eliminat materialele video contestate și menținând exclusiv solicitarea privind obligarea acestuia la prezentarea unor scuze publice adresate SRL Star Kebab, prin intermediul canalului „*****” de pe platforma Tik Tok, cu obligativitatea păstrării acestora pe cont. În consecință, în limitele principiului disponibilității, obiectul examinării în fond îl constituie exclusiv existența sau inexistența temeiurilor juridice pentru obligarea pârâtului la exprimarea unor asemenea scuze.

Din materialele cauzei rezultă că litigiul a fost generat de publicarea unor materiale video în care pârâtul a prezentat și a evaluat produse alimentare comercializate de SRL Star Kebab, folosind, în cadrul comentariilor sale, inclusiv expresiile reproduse de reclamantă în cererea de chemare în judecată. La dosar a fost anexat un suport electronic care conține două fișiere video, conținutul cărora redă, în esență, afirmațiile invocate în acțiune. Totodată, înscrisul anexat la cererea de chemare în judecată reflectă pagina de profil cu mai multe materiale video și indicatorii aferenți vizualizărilor acestora, fiind astfel relevant sub aspectul existenței unei activități de publicare a conținutului video și al difuzării acestuia către public.

Prin urmare, instanța nu își fundamentează soluția pe inexistența materialelor video sau pe pretinsa imposibilitate de a stabili conținutul exprimărilor contestate, în condițiile în care partea reclamantă prin cererea de micșorare a pretențiilor a indicat despre faptul că partea pârâtă a șters

video-urile de pe profilul acestuia. Nici argumentul pârâtului potrivit căruia reclamanta ar fi trebuit în mod obligatoriu să prezinte un act de constatare întocmit de executorul judecătoresc nu poate fi reținut de către instanță. Codul de procedură civilă recunoaște înregistrările audio-video ca mijloace de probă, inclusiv atunci când acestea sunt prezentate pe suport electronic, iar legea procesuală nu instituie, pentru dovedirea conținutului unei înregistrări video publicate pe o rețea de socializare, regula potrivit căreia faptul respectiv ar putea fi constatat exclusiv printr-un act al executorului judecătoresc. Probele administrate urmează a fi apreciate în ansamblu, potrivit regulilor generale ale probațiunii.

Conform art.7 alin.(6) din Legea nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, *se consideră injurie exprimarea care cumulează următoarele condiţii: a) exprimarea intenţionată verbală, scrisă sau nonverbală nu corespunde normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică; b) permite identificarea persoanei vizate*.

Dezacordul esențial dintre părți privește calificarea juridică a exprimărilor cuprinse în secvențele video. Reclamanta susține că acestea constituie „injurii", în sensul art.7 alin.(6) din Legea nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, în timp ce pârâtul afirmă că a exprimat, în calitate de consumator și creator de conținut în domeniul alimentar, propriile aprecieri subiective referitoare la gustul, aspectul și calitatea produselor pe care le-a procurat și le-a consumat.

Soluționarea acestei divergențe impune raportarea concomitentă la protecția reputației profesionale a reclamantei și la libertatea de exprimare a pârâtului, fără ca vreuna dintre aceste valori să fie examinată în mod abstract sau absolut.

În corespundere cu art.4 din Constituția Republicii Moldova, *(1) dispoziţiile constituţionale privind drepturile şi libertăţile omului se interpretează şi se aplică în concordanţă cu Declaraţia Universală a Drepturilor Omului, cu pactele şi cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte. (2) Dacă există neconcordanţe între pactele şi tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte şi legile ei interne, prioritate au reglementările internaţionale*.

În conformitate cu art.32 din Constituția Republicii Moldova, *(1) oricărui cetăţean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum şi libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil. (2) Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie. (3) Sunt interzise şi pedepsite prin lege contestarea şi defăimarea statului şi a poporului, îndemnul la război de agresiune, la ură naţională, rasială sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial, la violenţă publică, precum şi alte manifestări ce atentează la regimul constituţional*.

Deci, art.32 din Constituția Republicii Moldova garantează libertatea gândirii, a opiniei și a exprimării în public, iar potrivit art.4 din Constituție, dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte. În același sens, art.10 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale garantează libertatea de exprimare, inclusiv libertatea de opinie și libertatea de a comunica informații ori idei, ingerințele în exercitarea acesteia fiind admisibile numai dacă sunt prevăzute de lege, urmăresc unul dintre scopurile legitime enumerate de Convenție și sunt necesare într-o societate democratică.

Potrivit art.3 din Legea nr.64 din 23 aprilie 2010, *(1) orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi şi de a comunica fapte şi idei. (2) Libertatea de exprimare protejează atît conţinutul, cît şi forma informaţiei*

exprimate, inclusiv a informaţiei care ofensează, şochează sau deranjează. (3) Exercitarea libertăţii de exprimare poate fi supusă unor restrîngeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea naţională, integritatea teritorială sau siguranţa publică, pentru a apăra ordinea şi a preveni infracţiunile, pentru a proteja sănătatea şi morala, reputaţia sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informaţii confidenţiale sau pentru a garanta autoritatea şi imparţialitatea puterii judecătoreşti. (4) Restrîngerea libertăţii de exprimare se admite doar pentru protejarea unui interes legitim prevăzut la alin.(3) şi doar în cazul în care restrîngerea este proporţională cu situaţia care a determinat-o, respectîndu-se echilibrul just dintre interesul protejat şi libertatea de exprimare, precum şi libertatea publicului de a fi informat. (4^2) În condiţiile alin.(3), se interzic răspândirea şi/sau utilizarea în public a simbolurilor fasciste, rasiste ori xenofobe, propagarea şi/sau utilizarea în scopuri politice a simbolurilor fasciste, precum şi promovarea ideologiilor fasciste, rasiste ori xenofobe şi/sau negarea Holocaustului, acţiuni care se sancţionează în conformitate cu legislaţia în vigoare. (5) Garanţiile privind libertatea de exprimare nu se extind asupra discursurilor care incită la ură sau la violenţă.

La nivelul legislației speciale, art.3 din Legea nr.64/2010 cu privire la libertatea de exprimare garantează oricărei persoane libertatea de exprimare, legea protejând atât conținutul, cât și forma informației exprimate, inclusiv informația care ofensează, șochează sau deranjează. Restrângerea acestei libertăți poate interveni pentru protejarea reputației sau drepturilor altor persoane, însă numai cu respectarea cerinței proporționalității și a justului echilibru dintre interesul protejat, libertatea de exprimare și libertatea publicului de a fi informat.

Conform art.7 din Legea nr.64 din 23 aprilie 2010, *(1) orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei sale profesionale lezate prin răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie*.

În același timp, art.7 alin.(1) din Legea nr.64/2010 recunoaște dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale lezate prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Rezultă astfel că legiuitorul distinge între trei forme juridice diferite ale exprimării susceptibile să angajeze răspunderea: relatarea falsă cu privire la fapte, judecata de valoare fără substrat factologic suficient și injuria. Delimitarea dintre acestea nu este una pur terminologică, ci are consecințe directe asupra condițiilor răspunderii și asupra remediilor pe care instanța le poate dispune.

Conform art.2 din Legea nr.64 din 23 aprilie 2010, *termenii şi expresiile utilizate în prezenta lege au următoarele semnificaţii: defăimare – răspîndire a informaţiei false care lezează onoarea, demnitatea şi/sau reputaţia profesională a persoanei; răspîndire a informaţiei – proces de transmitere a informaţiei către alte persoane (cel puţin către o persoană, exceptînd persoana lezată); informaţie – orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet şi/sau imagine; fapt – eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiţii concrete de loc şi timp şi a cărui veridicitate poate fi dovedită; judecată de valoare – opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea faţă de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit; judecată de valoare fără substrat factologic suficient – judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată pînă la falsitate; injurie – exprimare verbală, scrisă sau nonverbală care ofensează intenţionat persoana şi care contravine normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică; cenzură – denaturare nejustificată a materialului jurnalistic sau interzicere nejustificată de a răspîndi anumite informaţii de către conducerea mass-mediei; orice*

manifestare a autorităţilor publice sau a persoanelor care exercită funcţii publice de ingerinţă în activitatea editorială a mass-mediei sau a angajaţilor acesteia ori de împiedicare a tirajării sau a răspîndirii informaţiei; informaţie despre viaţa privată şi de familie – orice informaţie, inclusiv imagine, privind viaţa familială, viaţa la domiciliu, corespondenţa şi conţinutul ei, sănătatea şi defectele fizice, orientarea şi viaţa sexuală, precum şi comportamentul persoanei, în condiţiile în care persoana contează, în mod rezonabil, pe intimitate; interes public – interes al societăţii (şi nu simpla curiozitate a indivizilor) faţă de evenimentele ce ţin de exercitarea puterii publice într-un stat democratic sau faţă de alte probleme care, în mod normal, trezesc interesul societăţii sau al unei părţi a ei; persoană care exercită funcţii publice – persoană fizică care exercită atribuţiile puterii publice (executive, legislative ori judecătoreşti) sau persoană juridică ce prestează servicii de utilitate publică, sau persoană fizică care administrează persoana juridică ce prestează servicii de utilitate publică ori subdiviziuni ale acesteia; persoană publică – persoană care exercită funcţii publice sau o altă persoană care, datorită statutului, poziţiei sociale sau altor circumstanţe, trezeşte interesul public; document al autorităţii publice – act emis de o autoritate publică sau de o persoană care exercită atribuţiile puterii publice; comunicat al autorităţii publice – relatare făcută publică de o autoritate publică sau, în numele acesteia, de o persoană care exercită atribuţiile puterii publice; mass-media – mijloc de informare în masă, tipărit sau electronic, precum şi jurnalistul; investigaţie jurnalistică – cercetare rezonabilă a faptelor de către mass-media pentru realizarea unui material jurnalistic; rectificare – corectare benevolă, din proprie iniţiativă sau la cerere, a faptelor care au fost prezentate greşit; dezminţire – infirmare a relatărilor defăimătoare cu privire la fapte care nu corespund realităţii; replică – răspuns al persoanei lezate la opiniile exprimate într-un material răspîndit de mass-media; scuze – declaraţie prin care persoana îşi exprimă regretul pentru injurie sau pentru informaţii despre viaţa privată şi de familie; discurs care incită la ură – orice formă de exprimare care provoacă, propagă, promovează sau justifică ura rasială, xenofobia, antisemitismul sau alte forme de ură fondate pe intoleranţă.

În corespundere cu art.25 din Legea nr.64/2010, *(3) orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de judecată de valoare sau relatare cu privire la fapte se interpretează în favoarea acordării statutului de judecată de valoare*. *(6) Orice alt dubiu care nu este demonstrat conform regulilor prescrise de lege se interpretează împotriva restricţionării libertăţii de exprimare*.

Potrivit art.2 din aceeași lege, o judecată de valoare reprezintă opinia, comentariul, teoria sau ideea care reflectă atitudinea față de un fapt și a cărei veridicitate este imposibil de dovedit. Totodată, art.25 alin.(3) stabilește expres că orice dubiu rezonabil cu privire la calificarea unei informații drept judecată de valoare sau relatare cu privire la fapte se interpretează în favoarea calificării acesteia drept judecată de valoare, iar alin.(6) al aceluiași articol consacră regula potrivit căreia orice alt dubiu nedemonstrat conform regulilor prescrise de lege se interpretează împotriva restricționării libertății de exprimare.

În ceea ce privește injuria, art.7 alin.(6) din Legea nr.64/2010 prevede că aceasta există atunci când exprimarea intenționată, verbală, scrisă sau nonverbală, nu corespunde normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică și permite identificarea persoanei vizate. Conform alin.(7), *persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin.(6) poate solicita exprimarea scuzelor şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat*.

Această distincție prezintă o importanță determinantă în cauza de față. Prin cererea modificată reclamanta nu mai solicită dezmințirea, rectificarea, publicarea unei replici sau ștergerea materialelor, ci exclusiv exprimarea scuzelor publice. Or, așa după cum este indicat și

în pct.13 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.7 din 24 decembrie 2012, modificată prin Hotărârea Plenului nr.24 din 16 octombrie 2017, scuzele reprezintă forma nepecuniară de restabilire specifică injuriei, ele neputând fi impuse, ca remediu juridic, pentru simplul fapt că o exprimare constituie o relatare falsă ori o judecată de valoare excesivă. Prin urmare, admiterea pretenției menținute de reclamantă presupune constatarea prealabilă că exprimările pârâtului întrunesc elementele injuriei, nefiind suficient ca acestea să fie percepute de reclamantă drept neplăcute, nedrepte, exagerate sau susceptibile să îi afecteze imaginea comercială.

Raportând aceste exigențe la conținutul concret al materialelor litigioase, instanța reține că înregistrările pârâtului reprezintă, prin natura și contextul lor, recenzii critice ale unor produse alimentare oferite publicului de către reclamantă. Pârâtul prezintă produsele, le face degustație și își exprimă în mod imediat impresiile asupra gustului, mirosului, texturii, aspectului și raportului dintre preț și calitatea percepută. În acest context sunt folosite afirmații precum că un kebab este „groaznic", că nu are gust, că anumite produse au gust de pesmet prăjit, de „scândură murdară", de „cârpă udă" sau „săpun", că bulionul miroase neplăcut, că airanul seamănă cu chefirul ori că Star Kebab ar fi „unul dintre cele mai proaste localuri".

În aprecierea juridică a acestor exprimări, instanța nu le poate desprinde artificial de obiectul concret al comentariului și de forma materialului în care au fost utilizate. Afirmațiile referitoare la caracterul „groaznic" al unui kebab, lipsa gustului, gustul asemănător unei cârpe, unei scânduri, săpunului sau altor elemente incompatibile cu alimentația constituie, în mod evident, formule metaforice și hiperbolice prin care autorul exprimă intensitatea dezaprobării sale față de experiența gustativă. Gustul unui produs alimentar și gradul de satisfacție pe care acesta îl provoacă sunt, prin însăși natura lor, susceptibile unor evaluări profund subiective și nu pot fi supuse unei „probe a adevărului" în sensul în care poate fi verificată o împrejurare obiectivă de loc, timp, cantitate ori existență materială.

În aceeași categorie se înscrie afirmația potrivit căreia „Star Kebab este unul dintre cele mai proaste localuri". Aceasta nu comunică un fapt concret și verificabil, ci exprimă o clasificare subiectivă, dependentă de criteriile, preferințele și experiența celui care formulează evaluarea. Nu există un criteriu juridic sau probatoriu obiectiv prin care instanța să poată stabili „adevărul" unei asemenea ierarhizări a localurilor de alimentație publică. Tocmai imposibilitatea verificării veridicității unei asemenea aprecieri constituie unul dintre criteriile esențiale pentru calificarea ei drept judecată de valoare.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil de probă, iar obligarea unei persoane să demonstreze adevărul unei opinii este incompatibilă cu libertatea de opinie. Totodată, chiar o judecată de valoare trebuie să păstreze o legătură suficientă cu o bază factologică, aprecierea existenței acestei baze făcându-se prin raportare la circumstanțele concrete ale exprimării.

În speță, substratul factologic al aprecierilor pârâtului nu este unul pur imaginar. Materialele litigioase au ca punct de plecare produse concrete ale reclamantei, aflate în fața autorului înregistrării, pe care acesta le prezintă vizual, le examinează și le face degustație, formulând concomitent impresiile sale. Prin urmare, chiar dacă aprecierea finală este severă, exagerată ori formulată într-o manieră care poate fi considerată lipsită de eleganță, aceasta se raportează la o experiență de consum concretă și perceptibilă publicului care urmărește materialul.

Instanța nu ignoră faptul că unele dintre exprimările pârâtului prezintă și un element descriptiv mai pronunțat. Astfel, acesta afirmă că în kebab se află cartofi „negri, arși, posibil chiar stricați", că frunzele de salată ar fi „stricate" ori că airanul ar fi, în percepția sa, chefir. Totuși, asemenea formule trebuie examinate în contextul integral al comunicării. În prima dintre acestea, folosirea expresiei „posibil chiar" marchează explicit o presupunere și nu prezentarea certă a unei stări de fapt; în celelalte situații, comentariul este formulat în timp ce produsul este prezentat și evaluat de autor, astfel încât publicul are acces inclusiv la contextul vizual în care este emisă aprecierea.

Mai important, reclamanta nu a menținut în prezenta cauză o pretenție de dezmințire a unor fapte determinate și nu a solicitat instanței stabilirea falsității unei anumite afirmații obiective, ci a calificat ansamblul exprimărilor drept „injurii" și a solicitat exclusiv obligarea pârâtului la scuze. Or, calificarea unei exprimări drept injurie nu poate fi dedusă automat din împrejurarea că o apreciere despre calitatea produsului este severă ori că producătorul o consideră neadevărată. Regimul juridic al relatărilor false, al judecăților de valoare fără substrat factologic suficient și al injuriei este distinct, iar remediile corespunzătoare acestor categorii nu pot fi substituite între ele.

În această ordine de idei, instanța acordă o atenție particulară limbajului vulgar utilizat de pârât. Este incontestabil că mai multe dintre exprimările reproduse în cererea de chemare în judecată conțin termeni obsceni, formule grosolane și comparații provocatoare. Utilizarea unui asemenea vocabular poate fi apreciată critic din perspectiva bunului-gust ori a conduitei sociale și nu este necesară pentru formularea unei recenzii negative. Totuși, sarcina instanței într-un litigiu întemeiat pe art.7 alin.(6) din Legea nr.64/2010 nu constă în sancționarea oricărei exprimări necivilizate, lipsite de rafinament sau excesiv de dure, ci în stabilirea existenței unei injurii în sensul juridic strict al noțiunii.

Pentru aceasta, nu este suficientă identificarea izolată a unor cuvinte vulgare. Trebuie stabilit, ținând seama de sensul întregii comunicări, de obiectul criticii, de destinatarul real al termenilor și de context, că exprimarea a avut caracterul unei ofensări intenționate a persoanei vizate și că a depășit limitele protejate de libertatea de exprimare într-o asemenea măsură încât ingerința solicitată să fie justificată într-o societate democratică.

Sub acest aspect, instanța observă că termenii obsceni din înregistrări sunt utilizați, în cea mai mare parte, fie ca exclamații prin care pârâtul își exteriorizează reacția la gustul sau aspectul alimentelor, fie pentru calificarea produselor și a experienței de consum. Ei nu sunt adresați conducerii SRL Star Kebab, angajaților săi sau altor persoane fizice identificabile și nu impută acestora însușiri personale degradante. Chiar și atunci când denumirea comercială „Star Kebab" este menționată expres, obiectul central al discursului rămâne calitatea percepută a produselor și serviciului comercial oferit publicului.

Astfel, există o diferență juridic relevantă între o ofensă adresată unei persoane și o exprimare excesiv de dură despre produsul ori serviciul furnizat de un profesionist. Faptul că o recenzie negativă a unui produs poate afecta indirect percepția publicului asupra întreprinderii care îl comercializează nu transformă, prin el însuși, critica produsului într-o injurie adresată întreprinderii.

Această concluzie este concordantă și cu standardele dezvoltate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în materia reputației comerciale. În cauza Uj c. Ungariei, care prezintă relevanță pentru speță, Curtea a examinat sancționarea unui jurnalist care criticase în termeni extrem de duri calitatea unui vin produs de o companie. Curtea a recunoscut dreptul unei societăți comerciale de a-și proteja reputația și interesul legitim privind succesul și viabilitatea sa comercială, dar a subliniat existența unei diferențe între reputația unei persoane fizice, care se

poate reflecta asupra demnității sale, și reputația comercială a unei companii, care nu are aceeași dimensiune morală. Totodată, Curtea a acordat relevanță caracterului de judecată de valoare al exprimării și faptului că libertatea de exprimare protejează inclusiv modalități provocatoare sau exagerate de formulare.

Desigur, acest standard nu înseamnă că o societate comercială este lipsită de protecție juridică împotriva defăimării sau injuriei. Reputația comercială constituie un interes legitim, iar afirmațiile factuale false, imputările lipsite de suport ori atacurile gratuite pot, în circumstanțe corespunzătoare, justifica intervenția statului. Ceea ce rezultă însă din jurisprudența Convenției este că, în operațiunea de punere în balanță, instanța trebuie să țină seama de natura concretă a reputației afectate și de faptul că critica adresată unor produse sau servicii oferite pe piață nu poate fi asimilată automat unei atingeri aduse demnității umane.

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că stilul constituie parte a comunicării, forma de exprimare beneficiind, în principiu, de protecție împreună cu conținutul acesteia. Prin urmare, instanța nu poate substitui stilului ales de autor o formulare pe care ar considera-o mai elegantă sau mai potrivită și nici nu poate concluziona asupra caracterului ilicit exclusiv pentru motivul că aceeași critică ar fi putut fi exprimată în termeni mai moderați.

În cauza dedusă judecății, reclamanta activează în domeniul alimentației publice și oferă produse unui număr nedeterminat de consumatori. Calitatea, gustul, aspectul, prețul și experiența asociată consumului unor asemenea produse reprezintă teme susceptibile în mod firesc de evaluare și discuție publică. Consumatorii sunt liberi să împărtășească altor persoane experiențele lor, inclusiv experiențe negative, iar faptul că asemenea opinii sunt comunicate printr-o platformă de socializare și ajung la un public numeros nu diminuează prin el însuși protecția libertății de exprimare. Legea nr.64/2010 garantează acest drept oricărei persoane, protecția sa nefiind condiționată de deținerea formală a statutului de jurnalist.

Potrivit art.25 alin.(2) din Legea nr.64/2010, *orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de interes public sau curiozitate se interpretează în folosul acordării statutului de interes public*.

Mai mult, art.25 alin.(2) din Legea nr.64/2010 instituie regula potrivit căreia orice dubiu rezonabil cu privire la calificarea unei informații ca fiind de interes public sau simplă curiozitate se interpretează în folosul acordării statutului de interes public. Fără a echivala orice recenzie comercială cu o investigație jurnalistică, instanța reține că informațiile privind caracteristicile și calitatea percepută a produselor alimentare comercializate public prezintă un interes legitim pentru consumatorii actuali sau potențiali ai respectivului comerciant.

În acest context, nici faptul invocat de reclamantă că pârâtul ar fi anunțat anterior intenția de a realiza materiale într-un format critic și provocator nu este, prin sine, apt să demonstreze existența intenției juridice de a injuria. Chiar presupunând că exprimarea anterioară indicată de reclamantă a avut conținutul descris în cerere, ea poate demonstra cel mult că pârâtul intenționa să realizeze o recenzie severă și într-un stil agresiv. Intenția de a critica dur un comerciant ori produsele acestuia nu este echivalentă cu intenția de a ofensa persoana în sensul art.7 alin.(6) din Legea nr.64/2010. Calificarea juridică trebuie efectuată cu prioritate prin analiza materialului efectiv comunicat publicului.

Instanța mai reține că, la finalul exprimărilor sale, pârâtul a prezentat evaluarea drept opinia sa și a echipei sale, subliniind caracterul personal al aprecierii. O asemenea precizare nu conferă imunitate absolută autorului și nu poate transforma o relatare factuală falsă într-o judecată de valoare. Ea constituie însă un element contextual relevant atunci când este coroborată cu natura discursului, cu prezentarea produselor și aprecierile senzațiilor, indicând publicului că

materialul urmărit reprezintă o recenzie și nu un raport oficial ori o constatare tehnică asupra conformității produselor.

În ceea ce privește numărul semnificativ de vizualizări invocat de reclamantă, această împrejurare este relevantă pentru amploarea răspândirii, dar nu este aptă, de una singură, să modifice natura juridică a exprimării. O judecată de valoare nu devine injurie exclusiv pentru că este urmărită de un număr mare de persoane, după cum caracterul licit sau ilicit al unui comentariu nu poate depinde exclusiv de popularitatea contului de pe care a fost distribuit. Întinderea audienței ar putea dobândi relevanță suplimentară la aprecierea unui prejudiciu ori a proporționalității unui remediu după ce caracterul ilicit al exprimării a fost stabilit, însă nu poate suplini lipsa elementelor constitutive ale injuriei.

În același sens, faptul că pârâtul a șters ulterior materialele litigioase nu poate fi interpretat automat ca o recunoaștere a caracterului lor ilicit. Eliminarea voluntară a unei publicații poate avea cauze diferite, iar în lipsa unei recunoașteri exprese nu poate produce efectul unei recunoașteri asupra calificării juridice a exprimărilor.

Instanța nu poate reține nici argumentul reclamantei potrivit căreia comparația gustului produselor alimentare cu obiecte sau substanțe incompatibile alimentației publice ar constitui, prin ea însăși, o injurie. Metafora, exagerarea și caricaturizarea verbală sunt modalități de transmitere a unei aprecieri. A afirma că un aliment are, pentru autor, gustul unei „cârpe ude”, al unei „scânduri” sau al „săpunului” nu echivalează cu afirmarea faptului obiectiv că produsul ar conține asemenea elemente și nici cu adresarea calificativelor respective persoanei juridice care l-a comercializat. Interpretarea propusă de reclamantă ar conduce, în esență, la transformarea oricărei recenzii gastronomice excesiv de plastice într-un act de injurie, ceea ce ar extinde nejustificat sfera art.7 alin.(6) din Legea nr.64/2010.

Totodată, faptul că instanța califică majoritatea exprimărilor drept judecăți de valoare nu semnifică validarea lor din punct de vedere gastronomic și nici asumarea de către instanță a opiniei pârâtului asupra produselor SRL Star Kebab. Instanța nu este chemată să stabilească dacă produsele reclamantei sunt „bune” sau „rele”, dacă gustul lor corespunde sau nu preferințelor unui consumator și nici dacă limbajul ales de pârât este unul recomandabil. Problema juridică este exclusiv dacă statul, printr-o hotărâre judecătorească, poate impune autorului acestor exprimări să formuleze public scuze în condițiile cerute de reclamantă.

Sub acest ultim aspect, măsura solicitată constituie ea însăși o ingerință în libertatea de exprimare, întrucât nu se limitează la constatarea unei încălcări, ci presupune obligarea pârâtului să publice un mesaj cu un conținut pe care nu îl asumă în mod voluntar și, suplimentar, să îl păstreze pe contul său de Tik Tok. În condițiile în care art.7 alin.(7) permite un asemenea remediu numai dacă a fost stabilită injuria, impunerea lui în lipsa elementelor acestei forme de atingere ar exceda scopului legitim al protecției reputației profesionale și nu ar corespunde exigenței proporționalității impuse de art.3 din Legea nr.64/2010 și art.10 din Convenție.

Caracterul nedeterminat în timp al solicitării ca scuzele să fie „păstrate” pe cont accentuează necesitatea unei justificări deosebit de convingătoare. O asemenea obligație ar produce efecte continue asupra modalității în care pârâtul își gestionează spațiul de exprimare online. În lipsa constatării unei injurii și în condițiile în care materialele inițiale au fost deja eliminate, instanța nu identifică un raport rezonabil de proporționalitate între atingerea adusă libertății de exprimare prin măsura solicitată și necesitatea protejării reputației comerciale a reclamantei.

Referitor la jurisprudența Curții Europene invocată de reclamantă, instanța subliniază că din art.10 din Convenție și din hotărârile Curții nu poate fi desprinsă regula generală potrivit

căreia orice exprimare susceptibilă să afecteze reputația unei persoane este exclusă de la protecția libertății de exprimare. Dimpotrivă, metodologia convențională presupune examinarea circumstanțelor concrete și realizarea unei puneri efective în balanță a intereselor concurente. Protecția reputației constituie un scop legitim al restrângerii exprimării, dar existența acestui scop nu dispensează instanța de verificarea necesității și proporționalității ingerinței în situația particulară dedusă judecății.

Prin urmare, instanța constată că materialele litigioase permit identificarea SRL Star Kebab, astfel încât condiția referitoare la persoana vizată nu ridică dificultăți în speță. Nu este însă întrunită, în circumstanțele concrete constatate, condiția esențială referitoare la existența unei ofensări intenționate a reclamantei, în accepțiunea juridică a injuriei. Exprimările contestate, privite în ansamblul lor și nu prin izolarea termenilor obsceni de context, constituie în principal judecăți de valoare negative, uneori extrem de dure, hiperbolice și formulate într-un limbaj vulgar, referitoare la produse alimentare și la experiența subiectivă de consum a pârâtului. Faptul că exprimările sunt provocatoare, deranjante și susceptibile să producă nemulțumirea comerciantului criticat nu este suficient pentru a antrena mecanismul art.7 alin.(6)-(7) din Legea nr.64/2010. Libertatea de exprimare și-ar pierde o parte importantă din efectul său practic dacă protecția ei ar fi limitată numai la opiniile exprimate politicos, moderat și într-o formă agreată de persoana criticată. În același timp, protecția oferită de lege nu este fără limită, ea încetează acolo unde sunt întrunite condițiile legale ale defăimării ori injuriei. În cauza concretă, însă, aceste condiții nu au fost demonstrate în raport cu remediul solicitat.

În concluzie, examinând natura exprimărilor, contextul publicării lor, faptul că acestea privesc în principal produse și servicii oferite publicului, caracterul predominant evaluativ al discursului, existența unui substrat factologic reprezentat de produsele prezentate și degustate în materialele video, diferența dintre critica unui produs și ofensarea persoanei juridice care îl comercializează, precum și standardul sporit de justificare a unei ingerințe în libertatea de exprimare, instanța constată că reclamanta nu a demonstrat întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art.7 alin.(6) din Legea nr.64/2010.

În lipsa constatării injuriei, nu există temei juridic pentru aplicarea remediului prevăzut de art.7 alin.(7) din aceeași lege, și anume obligarea pârâtului la exprimarea scuzelor. În consecință, pretenția SRL Star Kebab privind obligarea lui Artiom Ivancioglo la prezentarea unor scuze publice prin intermediul canalului „*****” de pe platforma Tik Tok, cu obligativitatea păstrării acestora pe cont, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu art.238-241 Cod de procedură civilă, instanța de judecată

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge cererea de chemare în judecată, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Președintele ședinței,
Judecător (*semnătură*) Andrei Ojoga
Copia corespunde originalului,
Judecător *Andrei Ojoga*